

„Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket.” (2Kor 1, 3-4)

Kedves Testvérek!

Minden ünnepnek, életünk különleges eseményeinek van egy olyan fő motívuma, üzenete, amely mentén az ember kapcsolódni tud hozzájuk. Egy évforduló, egy nemzeti ünnep, egy egyházi ünnep. Konkrét események a múltban, és abból fakadó szokás. Tanulságok, melyek a tapasztalatokból fakadnak. Üzenet, mely sokszor egy konkrét rendkívüli eseményben gyökerezik. A mai nap, a mai ünnepnap azonban más. Nem egy konkrét, ezen a napon történt évekkel ezelőtti eseményt ünneplünk. Ma emlékezünk. Emlékezünk szépre és jóra, ami volt, de már nincs. Elhunyt szeretteinkre, barátainkra. November 1-jén, mikor mindenszentek és halottak napja van, világnézettől és vallástól függetlenül mindenki emlékezik. Talán nincs még egy ilyen nap, amihez ennyire egyformán viszonyulnak az egyébként oly különböző emberek.

Nehéz eldönteni, mit is kell ilyenkor tenni? Egy ünnephez tartozik ünnepi protokoll, szokások, ételek, rítusok. Ma az ember talán legszívesebben csak egyedül lenni. Vagy épp fordítva: mindenre vágyik, csak arra nem, hogy egyedül maradjon ezen a napon. Emlékezünk, gyertyát gyújtunk, beszélgetünk az elhunytakról- ha van kivel. Kimegyünk a temetőbe is, rendbe tesszük a sírokat. Az emlékezés kétarcú dolog. Egyszerre jó és rossz is. Egyszerre felszabadító és megterhelő. Egyszerre örömteli és félelmetes. Mert amíg tudunk emlékezni, addig megmarad a remény, hogy nem felejtjük el egymást, hogy velünk marad elhunyt szerettünk. Másrészt félelmetes, mert nem biztos, hogy nem halványul az emlék, vagy épp nem hoz fel intenzív érzéseket, amik megterhelhetnek minket.

1. Vigasztalásra van szükségünk.

Pál apostol a második korinthusi levélben olyan keresztyéneknek ír, akiknek szükségük volt bátorításra, vigasztalásra és megerősítésre. Olyan emberekhez szól, akiket a hitük miatt üldöztek, fizikailag bántalmaztak. Az új hit, amihez fordultak, sok örömet és újdonságot hozott az életükbe- talán nem is gondolták, hogy emiatt bajuk is lehet. Az üldözések során igazságtalan vádak alapján kellett a keresztyéneknek szembenézniük a szenvedéssel. A hátratétel és a megvetés a mindennapjaik része volt. Sok nehézséget és nyomorúságot kellett kiállniuk, és eközben bizonyára elcsüggedtek, elfáradtak olykor. Az apostol Istent a vigasztalás, az irgalom Atyjaként mutatja be számukra, és az Ő nevében vigasztalja őket. Nem próbálja megmagyarázni, mi miért történik velük- nem próbálja meggyőzni őket arról, hogy másnak biztos volt már ennél nagyobb fájdalma is. Egyszerűen csak átadja az üzenetet: akármiben is vagy, van megoldás, van vigasztalás a számodra!

Azt olvastuk, hogy Isten megvigasztal minket. Ez tény. Nem kérdés. Az irgalom Atyja és a minden vigasztalás Istene kész arra, hogy elérjen minket abban az élethelyzetünkben, abban az állapotunkban, amikor rá vagyunk szorulva a vigasztalásra. Mikor lehet szükségünk a vigasztalásra?

- hiányaink mentén (ami sosem adatott, ami miatt nem teljes az életünk)
- veszteségeink mentén (elhunytak, elmúlt dolgok...)
- fájdalmaink mentén (fizikai, lelki)
- magányosságunk mentén (sokszor a fentiek következménye)

2. Úgy tűnik, hogy igazából vigasztalni lehetetlen...

Ha őszintén szembenézünk mindazzal a veszteséggel és hiánnyal, ami érint minket, lehet, hogy eljutunk eddig a kijelentésig: igazából lehetetlen, hogy megvigasztalódjam. Lehetetlen, hogy az legyen már, mint ami korábban volt- így sosem lehetek újra teljes. Lehetetlen, hogy megnyugodjak, mert nem adható értelmes és teljes válasz a miértjeimre. Vigasztalni lehetetlen emberileg, mert elsősorban érteni akarjuk, ami velünk történik a gyászban és megérteni elsősorban nem lehet mindezt. Okokat keresünk és ritkán található valós közvetlen ok a hiányainkra. Szeretnénk valahová irányítani fájdalmunkat, de ez nem megy ilyen könnyen. Vigasztalni lehetetlen, hiszen teljesen senki sem ismer minket, sem a bennünk lévő szükségeket. Nehezen tud az ember megbízni másban annyira, hogy feltárja legmélyebb fájdalmait, hiszen ezáltal igen sebezhetővé válik.

Pál apostol ismerte a gyülekezet helyzetét nem várja meg az ő kérdéseiket, hanem kezdeményező módon vigasztal. Átadja nekik azt az üzenetet, amit Istentől kap: Isten a vigasztalás forrása. Őt magát is megvigasztalta, ezért tudja továbbadni ezt az üzenetet. Mert ez igazság és tapasztalat is egyszerre: Isten megvigasztal.

Olyan nehéz lehet ezt hallani, mikor az ember talán magát Istent vonja kérdőre veszteségét illetően: az élet ura, aki elvette szerettem életét, aki nem engedte tovább élni- ő akar engem megvigasztalni?

El kell fogadjuk azt, hogy Isten maga vigasztalja a mulandóságával szembesülő embert- hiszen egyedül ő képes rá teremteteként.

A vigasztalás ráadásul nem önmagunkért történik csupán, hanem azért is, hogy továbbadjuk azt. Isten megvigasztal minket, és továbbadhatjuk ezt a vigasztalást. Lehet, hogy talán ez most a leghetlenebb dolog a számokra: másokat vigasztalni, mikor neked lenne rá szükséged igazán...

3. Isten küldi a Vigasztalót, a Szentlélek vigasztal

Isten nem hagy bennünket egyedül gyászunkban, hanem mellénk áll, kapcsolatba lép velünk és olyan vigasztalással vigasztal minket, ahogy csak Ő tud. Mert minden hiányunkban és veszteségünkben végső soron saját mulandóságunk felett érzett fájdalomunkat siratjuk. A tehetetlenséget, miszerint meg kell halnunk, el kell múlnunk nekünk magunknak is.

A János evangéliumában beszél az apostol arról, hogy mi módon történik ez:

„A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.

Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.” (Jn 14, 26-27)

Jézus a tanítványaitól búcsúzóban van, és ekkor beszél nekik a Szentlélekről. Arról, hogy kiárasztja Isten az Ő Lelkét, személyes és közeli jelenlétét az emberre, és ezáltal velük marad.

A Pártfogó, a Szentlélek Jézusról tesz bizonyosságot, Jézus szavaival vigasztal.

Mi ennek a vigasztalásnak a tartalma?

- I. Az, hogy szükségünk van az Atyára, szeretetére. Enélkül a szeretet nélkül az életünk elszárad, elsovad. Olyanok vagyunk nélküle, mint a növény, ami nem kapja meg az éltető vizet. Erre a szeretetre vágyik igazán minden ember, és ezt nem lehet máshol, csak az Atyánál megkapni.
- II. Az Atya szereti a világot és benne az embert. Annyira szereti, hogy az egyetlen Fiát küldi el érte! Isten jó szándékkal, kegyelemmel közelít az ember felé! Isten igazságos és kegyelmes, szerető mennyei Atyánk!
- III. A vigasztalásunkhoz tartozik, hogy ismerhetjük az utat az Atyához: Jézuson keresztül juthatunk hozzá! Jézus Krisztus áldozatáért szólíthatjuk Őt mennyei Atyánknak, Ő az út, aki az egyetlen közbenjáró Isten és ember között.
- IV. Az Atya Isten az irgalom atyja. Irgalmas Atyánk van, aki irgalmával véget vet szenvedéseinknek és kegyelmet ad nekünk. Nem kell vég nélkül szenvedni a hozzá fordulónak: van remény a vigasztalásra, újrakezdésre, megbékélésre! Azt olvassuk az Igében, hogy Ő megsebez, de be is kötöz. Nála van a gyógyír, a megoldás a bajunkra.
- V. Az Atya kegyelme minden reggel megújul. Nem felejtkezik el rólunk, számon tart minket és gondja van ránk. Napról-napra gondoskodik rólunk, és bízhatunk benne. Nem olyan az Ő hűsége, mint az emberé- nem lankad meg, nem változik.
- VI. Jézus azt mondta, hogy az Atyánál helyünk van- Jézus készíti a helyet a számunkra. Van hová tartanunk. Tulajdonképpen hazamegyünk Hozzá. A mennyei Atya házában sok lakóhely van- erről tesz bizonyosságot Jézus. Ezzel a várakozással és boldog reménységgel tekinthetünk a jövő felé. Hazafelé tartunk.
- VII. És ebben a házában, ebben az otthonban, a mennyben az Atya letöröl a szemünkről minden könnyet egy nap. Így olvasunk erről a Jelenések könyvében: „Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük; ⁴és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” (Jel 21, 3-4)

Hisszük és valljuk, hogy Isten ma is kiárasztja ránk a Szentlelket, aki Isten maga, és úgy gyógyít és vigasztal, ahogyan senki más nem tud. Hisszük, hogy van gyógyulás, újrakezdés Isten kegyelméből. Van megbékélés és erő mindannyiunk számára. Isten ma is köztünk van, gyógyít és meghallgatja a Hozzá forduló imádságát. Titok mindez, sok részletét nem érthetjük, de az biztos, hogy történik mindez- most is és közöttünk is!

Azt szokták mondani: az élet rendje, hogy megszületünk és meghalunk. Azt az örömhírt szeretném most hirdetni nektek, hogy Isten rendje szerint az élet rendje nem ez! Megszületünk e földre, meg kell halnunk, de feltámadunk! Aki Krisztusban van, új életre támad fel, és örökké fog élni az Atyánál.

Isten arra hív minket, hogy az élet üzenetének továbbadói legyünk. Kérjük és várjuk Tőle a vigasztalást, hogy aztán ezzel a vigasztalással tudjunk másokat is vigasztalni!

Ő adja az erőt, a békességet, áldott emlékezést ezen a napon is! Mindezt pedig a feltámadás reménységében, a Jézus Krisztusba vetett hitben!

Ámen!

Thoma László